

„Je to super pohoda.“ Sledovala jsem, jak se slunce noří do zátoky, a pak jsem se otočila, abych Simona políbila. V břiše mě stále šimrali motýlci, kteří mě ještě neopustili. Doufám, že mě nikdy neopustí.

Září

„Ahoj.“

„No ahoj.“

„Jsi vzhůru?“

„Ne docela. Počkat, co tady děláš?“

„Chytil jsem dřívější let. Chyběla jsi mi.“

„Mmm, ty jsi mi taky chyběl.“

„Moje sladká Caroline. Ty na sobě... nic nemáš?“

„Je hrozný horko.“

„Tak to je skvělý,“ zašeptal.

Ležel za mnou a teplo jeho těla mi bylo i přes parné počasí příjemné. Rukama mi přešel přes žebra až k bokům a přitáhl si mě za ně do svého klína. Jak jsem ho ucítila u sebe, zasténala jsem. Takhle moje tělo odpovídalo na jeho doteky. Na okamžik přestal, aby se připojil k mé nahotě, a pak se ke mně znovu zezadu přitiskl, dychtivý se se mnou pomilovat.

Škádlivě mě hladil po prsou, přitom dobře věděl, co tím u mě vyvolá. Jemně mě štouchl mezi stehna a jednu mou nohu si položil na svou, abych se mu otevřela.

„Chceš to?“ zeptal se a jeho dech mě zahřál na uchu.

„Chci,“ přikývla jsem. Natáhla jsem ruku za sebe a zajela mu prsty do vlasů. Se zasténáním do mě vnikl. Sotva jsem ho ucítila uvnitř, dlouze jsem vzdychla. Neodbytný a hmatatelný byl přesně tam, kam patřil.

kapitola jedna

„Ó bože.“

Buch.

„Ó bože.“

Buch buch.

„Caroline, neříkej mi takové věci, když u tebe nejsem,“ zasmál se Simon. Jeho hlas byl hluboký a jako vždy vzrušující.

„Hlupáčku, jen reaguju na bušení do zdi.“

„Kdo to tam buší?“

„Nějakej chlap palicí. Měl bys vidět, jak je obrovská.“

„Mohla bys laskavě přestat mluvit o vercajku cizího chlapa?“

„Tak se vrať domů a pochlub se tou svou paličkou,“ škádlila jsem ho, když jsem zavřela dveře do své kanceláře, abych rámus ztlumila. Brzy to už neměla být moje pracovna, jelikož jsem mířila na výsluní. Nebo alespoň na druhou stranu chodby. Proto to bušení – renovovali jsme mé nové prostory. Větší, rohovou kancelář (děkuji uctivě) hned vedle Jillianiny, což byla moje šéfka a taky majitelka Jillian Designs. S lepším výhledem na záliv, skoro dvojnásobnou rozlohou a s předsíňkou, kde třeba jednou může sedět můj stážista.

V budoucnu bych mohla mít i stážistu. Skutečně je můj život tak skvělý?

„Vrátím se zítra. Myslíš, že ti do té doby myšlenky na mou palici vydrží?“ zajímal se. Mrkla jsem se na kalendář na svém psacím stole. Simonův příjezd zakroužkován.

„Budu se snažit, lásko, ale měl bys vidět, jak mohutnej má opasek na náradí. Nic neslibuju.“ Simon zavrčel a já jsem se rozesmála ještě víc. Strašně ráda jsem ho mučila, když nás od sebe dělilo několik časových pásem. „A nezapomeň na můj dárek.“

„Zapomněl jsem někdy?“

„Ne, protože jsi moje hlavička.“

„Ty na můj dárek taky nezapomeň,“ připomněl mi opět hlubokým hlasem.

„Růžová košilka připravena. Až přijedeš, najdeš mě v ní.“

„A pak v ní budu já, na ní a pod ní... já, musím jít, mám tu taxi.“

„Tak si to o košilce dopovíme osobně. Miluju tě,“ řekla jsem.

„Taky tě miluju, zlato,“ rozloučil se a zavěsil.

Ještě chvíli jsem zírala na telefon a přitom si představovala Simona na druhé straně světa v Tokiu. Letos nasbíral víc bodů za nalétané míle, než většina lidí zvládne za celý život. A až do konce roku měl zamluvené další lety.

Usmívala jsem se na svůj telefon ještě, když Jillian zaklepala na dveře a ladným krokem vešla dovnitř. Posadila se na roh mého stolu.

„Co mi neseš, Jillian?“ zeptala jsem se a odtrhla uvadlý okvětní lístek z korálově zbarvených růží ve váze hned vedle jejího pozadí oděného do kašmíru.

„Co se tak uculuješ? To ti volal Simon?“ vyzvíдалa, načež jsem se zaubila. „Takhle tě dokáže rozzářit jen on.“

„Tak znovu: Co mi neseš, Jillian?“ zopakovala jsem a jemně do ní píchla tužkou.

„Nesu ti něco, co ti obličej rozzáří ještě víc. Ačkoli teď je zbarvenej celkem zajímavě... asi jako rajska,“ rýpla si.

„I tvůj snoubenec si jako všichni, kdo pro tebe pracují, myslí, že jsi otravná?“

„Jen do mě, klidně si posluž. Jsi připravená slyšet velkou novinu, nebo mě chceš dál urážet?“

„Tak to vybal,“ povzdychla jsem si.

Svou šéfovou jsem zbožňovala, až na její dramatické vlohy. Jako loni, když si hrála na dohazovačku mezi mnou a Simonem a celou dobu dělala hloupou. Srdce měla ale na pravém místě. A to stoprocentně patřilo Benjaminovi, který si vydělával obchodními spekulacemi. Byli spolu už roky a za pár týdnů se do toho konečně chystali praštit. O jejich plánované svatbě mluvilo celé San Francisco. Benjamin byl neuvěřitelný sekáč, a kdykoli jsme se s kámoškami ocitly v jeho přítomnosti, omdlévaly jsme a koktaly. Jillian o naší ne-zrovna-tajné posedlosti jejím mužským věděla a často ji z legrace používala proti nám. Brzy se měla za našeho vysněného idola vdát a vyrazit s ním na vysněné líbánky po Evropě.

„Pamatuješ na zakázku pro Maxe Camdena minulý jaro? Ten viktoriánskej dům na nábřeží, na kterým jsme dělali před svatbou jeho dcery?“

„Jasně, dal jí ho jako svatební dar. Takový dary si může dovolit jen on.“

„Kdo jiný? Ale to je teď jedno. Vlastní i starej hotel Claremont v Sausalitu a hledá designérskou firmu, která by ho zrenovovala a dodala mu moderní ráz.“

„To je fantastický! Už jsi mu něco navrhla?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si dotyčnou nemovitost vybavovala. Claremont stojí stranou od nejrušnější ulice v Sausalitu už od přelomu devatenáctého a dvacátého století. Budova přečkala v roce 1906 jako jedna z mála ničivé zemětřesení.

„Ne, protože to uděláš ty. Jestli se ti tenhle projekt podaří získat, dostaneš ho na starost jako hlavní designérka,“ objasnila mi. „Já si teď podobný věci brát nemůžu. Mám přece před svatbou. Kvůli práci se líbánek nevzdám. Za ty roky jsem oželela dovolených ažaž.“

„Já? Ne, ne, ne, na to nejsem připravená. Ani ty na to nejsi připravená. Co tě to napadá?“ breptala jsem se srdcem až v krku. Tohle je velký, holka.

„Vem si to, prosím tě.“ Jemně do mě kopl. „Cejtíš to? To tě moje noha vykopává z hnízda.“

„Ehm, z hnízda jsem venku už nějakou chvíli, ale tohle je jiný,“ protestovala jsem s tužkou mezi zuby.

Jillian mi ji vytáhla z pusy. „Myslíš si, že bych ti to předávala, kdybych nevěřila, že na to máš? A řekni mi pravdu, copak tě to ani trochu neláká?“

Tím mě dostala. Vždycky jsem si přála pracovat na důležitém projektu. Ale zodpovídat jako hlavní designérka za rekonstrukci celého hotelu?

„Je mi jasný, že tě žádám o hodně. Až budu pryč, budeš se muset postarat o běh téhle firmy. Myslíš, že je toho moc najednou?“

„Týjo... já fakt... týjo,“ plácala jsem a pak se radši zhluboka nadechla. Když mě Jillian poprosila, abych ji zastoupila, až bude na líbánkách, brala jsem to tak, že jen každý večer zkontroluju, jestli je nastavený alarm a jestli Ashley objednala smetanu do kávy. S blížícím se odjezdem šéfkyně se seznam povinností zvětšoval, ale stále vypadal zvládnutelně. Jenže co teď?

Na chvíli jsem o tom zvažovala. *Zvládla* bych to? Jillian si to nejspíš myslí.

„Hmm...“

Zkusila jsem si hotel představit: skvělé osvětlení, skvělé umístění, ale potřebuje úplně předělat. Už jsem si v hlavě probírala možné barvy, když mi Jillian zaklepala tužkou na hlavu.

„Probuď se, Caroline. Haló!“ zvolala a rukou mi zamávala před obličejem.